అమూల్య

పెద్ద హాలు. హాలు నిండా ఆడవాళ్ళు హాలుకిమధ్యగా రంగు రంగు దీపాలతో పూలగుత్తి అమర్చబడ్డ తోరణం. ఆ తోరణంనుంచి ప్రసరిస్తున్న రంగు రంగుల కాంతులు హాలుని ఇంద్రధనస్సులో వున్నట్లు చూపుతున్నాయి. హాలు నిండా వరసల ప్రకారం అమర్చివేసిన కుర్చీలు, వాటికి దూరంగా కుడివైపు గోడవారగా కొన్ని బెంచీలు కలిపివేసి వాటిమీద తివాసీలు పరిచి తాత్కాలికంగా యేర్పరచిన చిన్న స్టేజీ. స్టేజీమీద ప్రపంచం అంతా ముంచుకు పోయినట్లు మొహంముడుచుకుని కూర్చున్న ఓ పసిమొహం. స్టేజీమీద, హాలులో హడావుడిగా అటూ యిటూ తిరుగుతున్న ఆడవాళ్ళలో ఆ చిన్నపాపని యెవరూ పట్టించుకున్నట్లు లేరు. చాలామంది వరుసగా వేసిన కుర్చీలని వదిలేసి చిన్న చిన్న గుంపులుగా చేరి ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. ఇద్దరు, ముగ్గురు ఆంగ్లోయిండియన్స్ కాబోలు భుజాలులేని గౌన్లతో ఓ ప్రక్కగా కుర్చీలో కూర్చుని వచ్చే

పోయేవారినీ, హాలునీ, స్టేజీమీాదున్న పాపని కలియ చూస్తు న్నారు. కొంతమంది ఫలహారాలు వాటికి కాబోలు యెడం వైపుగా వున్న గది గుమ్మంలోనుంచి లోపలకు వెళ్ళి తిరిగి వస్తున్నారు. ఆ తిరిగి వస్తున్న వారికి గుమ్మందగ్గర రక్షక భటుల్లా నిటారుగా నిలబడ్డ యిద్దరు పొడుగాటి సన్నటి అమ్మాయిలు కిళ్ళీలు, ఏవో పేపరు పొట్లాలు అందిస్తూ న్నారు. అంతా ఆడవాళ్ళే! ఒక్క మగపురుగు లేదు. కొంత మంది చిన్నపిల్లల్ని తప్పిస్తే మొత్తానికి హైదరాబాదులో అన్నిరకాల జాతులకూ, కోవలకు చెందిన ఆడవాళ్ళందరూ దాదాపుగా యిక్కడ కన్పిస్తూనే వున్నారు. ఇంతమంది ఆడ వాళ్ళని ఒకచోట తన యిరవై యేళ్ళ జీవితంలో ప్రథ మంగా చూస్తున్న వాసంతి ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దవి చేసు కొని చూస్తోంది. ఒక్క తలలే చూస్తే ఎన్నిరకాలో! తట్టంత చుట్టలు చుట్టి వాటిమీాద బుట్టెడు పూలు పెట్టిన వాళ్ళు కొంతమంది. అయితే, కొంతమంది అసలే జడే వేసుకోనట్లు భుజాల సగభాగందాకా వదిలేసి అక్కడ్నుంచి రెండల్లులు అల్లినట్లున్నారు. ఇంకా కొంతమంది పీచుల్లావున్న రెండు జడలు వేసుకున్నారు.

కొంతమంది చక్కగా పొడుగాటి జడలు వేసుకుని వాటిపైన నాగరం, చంద్రవంకలాంటివి పెట్టుకుని చివర కుప్పెలు వేసుకున్నారు. ఇంకా కొంతమంది నడినెత్తిమీాదికి రిబ్బన్ పువ్వులా వచ్చేట్లు అదేదో అజంతా బొమ్మల్లా ముడేసుకున్నారు. జుట్టుని ఎన్నిరకాల అలంకరించుకోవచ్చో వాసంతికి తెలిసిపోయింది. ఒక్క జుట్టే కాదు. బట్టలు, బొట్టు

గాజులు యెంత నాజూకుగా, యెంత సహజంగా అలంకరించు కోవచ్చో వాసంతికి మొదటిసారిగా అర్థమైంది. జుట్టు, కట్టు, బొట్టు- ఈ మూడింటికోసం ఆడవాళ్ళు ఎన్నిరకాలు కావాలనుకుంటారో, ఎంత తాపత్రయపడతారో అనిపిస్తుంది. వీళ్ళని చూస్తుంటే ఎంతయినా పుట్టినరోజు ఇంత హడావుడా! చిన్న పెళ్ళిచేసినంత. పుట్టినరోజే ఇంతవైభవంగా చేస్తుంటే ఇక పెళ్ళికి యెంత హడావుడి పడ్తారో! బందరు దగ్గిర ఓ పక్కా పల్లెటూరులో పుట్టిన వాసంతికి యిదంతా కొంచెం విచిత్రంగానే వుంది. స్టేజీమీదవున్న పాపకి అందరూ యేవో బహుమతులు తీసుకెళ్ళి యిస్తున్నారు. ఆ పాపకి పక్కగా, వంటి నిండా ధగధగ మెరిసే రాళ్ళ నెక్లెస్‌తో, పట్టెడు వెడల్పుగల జరీఅంచు పట్టుచీరెతో గట్టిగా బిగించినట్లున్న ఓ స్థూలపాటి వయసుమళ్ళిన సువాసిని బహుమతులు తెస్తున్న వాళ్ళ వాడిచూపులు చూస్తూ నఖశిఖ పర్యంతం పరిశీలిస్తోంది. ఆవిడ ప్రక్కగా నిలబడ్డ ఓ ఖద్దరుచీర ఆవిడ, తెచ్చిన వాళ్ళు ఇచ్చిన బహుమతులన్నీ జాగ్రత్తగా ఓ ప్రక్కగా పెడ్తోంది. ఆలస్యంగా వచ్చి హాలులోవున్న ఆడవాళ్ళనిచూసి అలాగే గుమ్మందగ్గిర నిలబడిపోయిన వాసంతి చేతిలోవున్న శాండి సోప్ బాక్స్ ఒకసారి తడిమి చూసుకుంది. ఎలా యీ మహా సముద్రంలో ప్రవేశించి డాక్టరుగారి భార్య సుకన్యాదేవి యెక్కడుందో వెతికి పట్టుకోవటం? అసలిలా నలుగురిలోకి రావటం అంటేనే వాసంతికి భయం! యేదో వ్యక్తిత్వం పోగొట్టుకున్నట్లు, తనకేం లేనట్లు జాలిగా, దీనంగా అనిపిస్తుంది. అందులోనూ యిలా వంటరిగా ప్రక్కన శేఖరం

లేకుండా రావటం వాసంతికి ఇదే మొదటిసారి. అతను ప్రక్కనే వుంటే ఫర్వాలేదు. తనవి, అతనివి అన్ని జవాబులూ అతనే చెప్పుకుంటాడు. తను మాటకు అన్నిటికీ సమాధానంగా చిన్నగా నవ్వుతూ వుంటుంది. అందుకే అసలు ఇక్కడికిగూడా వెళ్ళనంటే 'కాదుగూడదు, వెళ్ళి తీరాలి' అన్నాడు. రెండురోజుల క్రితం క్యాంపువెళ్తూ జీపులోకూర్చొని బైలుదేరబోతూకూడా మరోసారి డాక్టరింటికి పుట్టినరోజుకి తప్పకుండా వెళ్ళిరమ్మనమని హెచ్చరించాడు. అక్కడికి తను చాలా ఆలస్యంగానే వచ్చింది. ఇప్పటికి చాలా హడావుడి తగ్గిపోయి వుంటుంది. సుకన్యాదేవి వెంటనే కన్పిస్తుందేమోనని, అయినా అసలు యింతమంది వస్తారని తనకేం తెలుసు ? లోపలికి వెళ్ళాలంటే యేదో భయం వేస్తుంది. ఎలా—ఏవో ఆలోచనలతో పరధ్యానంగా నిలబడ్డ వాసంతి "అదేమిటి అలా గుమ్మం దగ్గర నిలబడిపోయావేం ? లోపలికిరా; రా ! యెంతసేపయింది వచ్చి? శేఖరం క్యాంపునుంచి రాలేదూ?" అంటూ సుకన్యాదేవి భుజంతట్టి పలకరించటంతో ఉలిక్కిపడింది. ఆ వెంటనే తన్నితను తమాయించుకుంటూ "అబ్బే లేదండీ! ఇప్పుడే వచ్చాను. మీ కోసమే చూస్తున్నాను" అంది చప్పున కళ్ళు చేతిలోవున్న సోపుబాక్సుమీద వాల్చుకుంటూ. ఛి, ఛి—యిలా గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వుండకూడదు. కాస్తంత ధైర్యం చేసుకుని లోపలికి వెళ్ళి కూర్చుంటే బాగుండేది" అనుకుంటూ "మంచిదానివే ! నయం, నే వెంటనే చూశాను కాబట్టి సరిపోయింది. అసలు

చూడకనేపోదునే. మా అక్కయ్య కూతురువచ్చి గుమ్మం దగ్గర పాలరాతి బొమ్మలా నిలబడ్డ ఆ అమ్మాయి "ఎవరు పిన్నీ" అంటే తిరిగి చూశాను" సుకన్యాదేవి నవ్వుతూ వాసంతిని చేయిపట్టి తీసుకొచ్చి ముందువరసలో వున్న ఓ కుర్చీలో కూర్చోబెట్టింది. ఆవిడింక ఏదో చెప్పబోతుండగా "వెళు తున్నానండీ" అంటూ ఎవరో రావటంవల్ల వాసంతిని 'కూర్చో వస్తానని' వెళ్ళిపోయింది.

క్షణంలో వచ్చిన వ్యక్తిత్వం మళ్ళీ పోయినట్లనిపిం చింది వాసంతికి. ఎవరూ మాట్లాడేవాళ్ళులేరు. పై పెచ్చు దూరంగా కూర్చున్న యిద్దరు ముగ్గురు నైలాన్‌చీర లమ్మా యిలు ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళు వాసంతిని తిరిగి తిరిగి చూసి వాళ్ళలో వాళ్ళు ఏమిటో చెప్పుకుంటున్నారు. వాళ్ళు చెప్పు కునేదేమిటో వాసంతికి వినిపించటంలేదు. ఒకవేళ తనిలా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తుందని 'వెర్రిమొహంలా వుంది, తెలుస్తూనేవుంది' అనుకుంటున్నారేమో! వాసంతి కళ్ళు వాల్చుకుని చీరెవంక జూసుకుంది. తెల్లటి పాలనురుగులాటి చీరె. ఈ చీరంటే శేఖరానికి చాలయిష్టం. శేఖరం గుర్తు కొచ్చేసరికి వాసంతికి మొహంలోభయం, బెరుకుదనంపోయి వుల్లాసం వచ్చింది. క్యాంపులో ఈపాటికి ఏంచేస్తున్నాడో ఆఫీసులో అతను చాలా గంభీరంగా వుంటాడట, అందరూ భయపడతారని మళ్ళీ ఎవరినీ ఏమీ అనడని చెప్తాడు రాజు.

ఎక్కడి తను! ఎక్కడ శేఖరం! అదృష్టం అంటే ఇదే కాబోలు. 'మీ ఆయనంటే సామాన్యంకాదమ్మాయోయి! పెళ్ళికాని ఆడపిల్లల గుండెల్లో మెరుపు. పెళ్ళయిన ఆడ

పిల్లల గుండెల్లో నిట్టూర్పు'. శేఖరంతో తన పెళ్ళి స్థిరపడిం
తర్వాత తనని పెళ్ళికూతుర్ని చేసినప్పుడు కొత్తబట్టలతో
ఆశీర్వాదంకోసం నమస్కరించటానికి వెళ్ళినప్పుడు అన్న
మామయ్య మాటలు తనెలా మర్చిపోతుంది! అప్పుడే
అక్కడే నిలబడ్డ అక్కయ్య 'యిహ అందరి గుండెల్లోనూ
నిట్టూర్పే మామయ్యా! ఒక్క వాసంతి మొహంలోనే
మెరుపు అతను' అన్నది. ఆ రోజు అవేవో తమాషామాట
లనుకుంది. కానీ యెంత నిజం! కానీ చిత్రం! అన్నివిధాలా
వున్న, అతను తనలో ఏం చూశాడో! జూసేందుకు
ఏముంది? అదృష్టం దయతలచి తన ప్రక్కన నిలబడింది.
అంతే-యివే మాటను తను ఓసారి అంటే అతను 'లేదు
వాసంతీ! నీలో నేను చాలా చూశాను. ఏం చూశానో
చెప్పమని అడగకు. ఒకప్పుడు నాలో వుండి ప్రస్తుతం
పోగొట్టుకున్నదంతా నీలో చూశాను' అన్నాడు. తన కా
రోజు, ఆ క్షణం చాలా బాగా గుర్తుంది. ఆ రోజు ఆది
వారం. రాజేంద్రనగర్‌లో కిద్వాయి గార్డెన్ కాటేజ్ రిజర్వ్
చేయించుకున్నారు. యెప్పుడోగాని శేఖరానికి అంత తీరిక
దొరకదు. ఆ రాత్రి యెంత బాగుంది! కాటేజ్ ప్రక్క
నున్న పచ్చగడ్డి మంచుతో తడిసి కొద్దిగా చల్లగా వుంది.
తెల్లటి వెన్నెల, స్వచ్ఛమైన మనస్సులా—చుట్టుప్రక్కల
శబ్దమే లేదు. కొంచెం దూరంలో వున్న చెవులపిల్లలు గుస
గుస తప్ప, కాటేజి మధ్యంగా శబ్దంచేస్తూ దొర్లే నీళ్ళు,
వెన్నెట్లో, పచ్చగడ్డిమీద శేఖరం జేబురుమాలు వేసుకుని
కూర్చున్న తను, తన ఒళ్ళో శేఖరం తల, మొన్న యుగాల

అనుభవం కలిగింది తనకి. అలా యెన్నికోట్ల సంవత్సరాలు బతికితేమాటుకు విసుగొస్తుందా ? కాలం నిల్చిపోతే బాగుండు ననిపిస్తుంది. ఎలా నిలుస్తుంది కాలం. తనకు చాతనయితే సూర్యుణ్ణి, చంద్రుణ్ణి ఏ లోయల మధ్యకైనా విసిరేది. అవును, వాటి నుంచేగా యీ రాత్రింబవళ్ళు. అవి చెయ్యలేని తను శేఖరం చేతిగడియారంతీసి దూరంగా దాచేసింది. ఆతన్ని గురించి తను యింతగా ఆలోచిస్తున్న యీ క్షణంలో అతనేం చేస్తుంటాడు? ఎందుకోమరి ? తను వున్నప్పుడు ఓవిధంగా, లేనప్పుడు ఇంకోవిధంగా వుంటాడు, బహుశా గంభీరంగా వుండటం అలవాటయి పోవటమే కారణం కావచ్చు. రేపు సాయంత్రంగాని రాడు క్యాంప్ నుంచి. రేపు సాయంత్రం యెప్పటికి రాను? మళ్ళీ గడియారం మీద కోపం! తన యీ ఆలోచన శేఖరంకి తమాషా! చెప్పించుకుని చెప్పించుకుని నవ్వుతాడు. అతనికి తెలియదుగా-అతనికోసం ఓ మంచివార్త వుందని, పాపం! అన్నం సగ్గా సయించకపోతే వాంతులు చేసుకుంటూంటే ఎంత ఖంగారుపడ్డాడో! అసలు ప్రతి విషయం, ప్రతిమాటా అతను విలువ చేకూరుస్తాడా లేక, తను వూహించు కుంటుందా? మొన్నమటుకు మొన్న— క్యాంప్ వెళ్ళబోతూంటే తనని దగ్గరికి తీసుకుని తొందరగా వచ్చేస్తానని భయపడొద్దని చెప్తూ, 'నేను వచ్చేలోగా నువ్వు కొంచెం సన్నపడాలి' అన్నాడు. అది నిజమే! అంత అన్నం సహించకపోయినా, ఏం తినకపోయినా తను బాగానే వుంది. ఒంటి రంగుకి కూడా యేదో మెరుపువచ్చింది. తను లావు

అనటం శేఖరానికి యిష్టంలేదని తనకు తెలియును. అందుకే అంది 'ఏం లావయితే! అసలు నేను కొంచెంలావుగావుంటేనే బాగుంటానని అందరూ అంటారు' అంది 'అబ్బెబ్బె! అదేం కాదమ్మాయి! లావు అయ్యేరోజులు ముందున్నాయి. ఇప్పుడొద్దు నువ్వు లావయిపోయి, కూర్చున్న చోటునుంచికదలక పోతే. "మీది మరీ విచిత్రం! అంత లావెందుకు అవుతాను?"

"ఎంతయినా వద్దు. నేను క్యాంప్‌నుంచి వచ్చేసరికి చేతులు చాచుకుని పరుగెత్తుకొస్తావు చూడు. బంగారుతీగెలా వుంటావు. లావయితే కొండంతవు నువ్వసలు పరుగెత్త లేవు. పరుగెత్తినా నేను చూడలేను" యిద్దరూ నవ్వుకున్నారు. అంత బాగా హాస్యాలాడి, అంత హుషారుగా మాట్లాడిన తన్ను దగ్గరికి తీసుకోవటంలో ఒళ్ళు వేడిగా వుందని 'వద్దు. నీకు ఒంట్లో బాగాలేదు. నేను క్యాంప్ కాన్సిల్ చేసుకుంటానని కూర్చున్నారు. ఆరోజు అసలు వుదయంనుంచే ఒంట్లో బాగాలేదు. ఆ క్రితంరోజే లేడీ డాక్టర్ సుశీలకి ఫోన్ చేస్తే ఆవిడ లేదు. యెక్కడికో వెళ్ళిందన్నారు. క్యాంప్ వెళ్ళే హడావుడిలో వున్న శేఖరం కూడా పట్టించుకోలేదు. తనూ అంత అనుకోలేదు. ప్రయాణం అయి జీప్‌లో సామానంతా పెట్టించి, బట్టలు వేసుకుని టై కట్టుకుంటూన్న శేఖరం తను లోపలికివెళ్ళి కాఫీతో తిరిగి వచ్చేసరికి టై విప్పి టేబిల్‌మీద పారేసి వచ్చి పడక కుర్చీలో పడుకున్నాడు. తనకు తెలుసు. అతను వెళ్ళితీరాలి, చాలా ముఖ్యం అని. డాక్టర్ సుశీల రాగానే పిలిపించు

కుంటానని, లేకపోతే నేనే వెడ్తానని ఎన్నో చెప్పి వప్పిస్తే కాని అతను లేచి మళ్ళీ షై కట్టుకోలేదు. "లేదు నేను సరిగ్గా చూడనేలేదు. నీ మొహం చాలా పీక్కుపోయింది తెలుసా" అతని మొహంలో బాధకి తనకు నవ్వు వచ్చింది. గానీ అదెంతసేపు! మరో అరగంటలో వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళిన తర్వాత తన కెంత దిగులో! మళ్ళీ అతన్ని కళ్ళతో చూస్తానా అన్పించింది. ఆ మర్నాడు సుశీల వచ్చింది. వస్తూనే ఆవిడ వేసిన మొదటి ప్రశ్నకి త నిచ్చిన జవాబు లోనే చెప్పేసింది. ఆ తర్వాత పరీక్షకూడా చేసి నవ్వుతూ "ఆడపిల్లా-మగపిల్లవాడా?" అని అడిగింది. యెక్కడో యేదో ఆలోచిస్తున్న తను ఆవిడ ప్రశ్నకి సమాధానాన్ని అంతా గుర్తించకుండానే "ఎవరికి?" అంది. యెవరన్నా ప్రసవించారో—ప్రసవిస్తారో అనుకుంటూ యెవరన్నా ప్రసవిస్తారు అన్నప్పుడే, చేతి వేళ్ళలో రెండు చూపించు పట్టుకోమనటమో, లేక ఆడపిల్లా, మగపిల్లవాడు కావాలా అని అడగటమో చేస్తారు. డాక్టర్ సుశీల విరగబడి నవ్వు తున్నప్పుడు గాని తనకి గుర్తు రాలేదు. ఆవిడ ప్రశ్న, తన జవాబు, ఆవిడ పరీక్ష-అన్నీ క్షణంసేపు గుండె కొట్టు కోనటం మానేసింది. ఇహ అసలు కొట్టుకోదేమో అన్పిం చింది. కూర్చున్న కుర్చీకి తన శరీరం అంటుకుపోయిన ట్లయింది, యేమిటీ—తనకా? పాపా! ప్రపంచం అకస్మా త్తుగా మారిపోదేం? వస్తువులన్నీ యిలాగే వుంటాయేం? కిటికీ తలుపులన్నా కదలవేం, గాలయినా గట్టిగా వీచదేం! ఆకాశంలో మేఘాలయినా పరుగెత్తవేం! గుమ్మం అవతల

వరండా దిగువగా పచ్చటి చెట్లమీదపడి మెరుస్తున్న సూర్య కాంతి పకపకా నవ్వదేం! యేం జరగదేం! యిదేమిటి ఇలా ఆలోచిస్తుందేం తను! "నిజంగానా" జీరపోయిన గొంతుతో డాక్టరు సుశీలవంక చూస్తూ అంది తను. "మీరు బలేతమాషా చూస్తారండీ! కళ్ళల్లో అన్ని భావాలు కదుల్తా యేమిటి! నిజంగానే చెప్తున్నాను. వారు క్యాంపునుంచి రాగానే మొదట నాకు బహుమతి యిప్పించాలి, కావ్పు అదీ నేనే చూస్తాను" నల్లగా పొడుగ్గా వున్న సుశీల తెల్లటి పళ్ళన్నీ తళుక్ మనేట్లు నవ్వి అంది. ఆవిడవైపే తదేకంగా చూస్తున్న వాసంతికి ఆవిడ చేతిలో ఓ పసికందుని తెల్లటి తువాల్తో తుడుస్తూ "మీ పోలికండి—ముక్కు మటుకు తండ్రిదిది పుణికి పుచ్చుకున్నాడు పాప చాలా ఆరోగ్యంగా వున్నాడు. చూశారా! మీరు నాకు మంచి బహూమతి యివ్వాలి" అంటున్నట్లు, తను యేదో మంచంమీద పడుకుని చెవుల్లో దూదితో నీరసంగా పడుకుని ఆసక్తిగా భయంగా ఆ పసిపాపవయిపు చూస్తున్నట్లు అన్పించింది. తనసలు యెప్పుడూ అంతే—వున్న విషయానికి, జరుగుతున్న క్షణానికి పది తలు ముందుకు దూసుకుపోయి ఆలోచిస్తుంది. ఈ క్షణంలో యిప్పుడు జరుగుతున్నదాన్ని గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించదు. జరిగిపోయినవాటిని గురించైనా ఆలోచిస్తుంది. లేకపోతే జరగబోయే వాటిని గురించయినా ఆలోచిస్తుంది. వర్తమానాన్ని గురించి ప్రసక్తే వుండదు. అది గతంగా మారేవరకు. ఏమిటో ఒక్కొక్కళ్ళ స్వభావం. సీతయితే- "జరిగిపోయింది జరగబోయేది నాకు అక్కర్లేదు. జరుగు

తున్నవే సాకు కావాలి. జరిగిందాంతో మనకు ప్రసక్తి లేదు. అది తిరిగి రాదు. ఎంత గొప్ప అనుభవం అయినా సరే—జరగబోతుందంటావా అయోమయం, అర్థంకాదు, మనతోపాటు ముందుకు పరుగెత్తే పెద్దగోడ భవిష్యత్తు. యెప్పటికప్పుడు దానివెనక ఏం వుందీ మనకి తెలియనే తెలియదు. అది తెలుసుకోవాలనే ప్రయత్నంతోనే మనం పరుగెత్తుతుంటాం. చివరకు తెలుసుకోకుండా పోతుంటాం" అంటుంది. దానిది మరీ వేదాంతం. బ్రతుకంటే క్షణంలో సగంట. ఆ క్షణంలో సగంలోనే చాతనయితే యింద్ర ధనస్సులో రంగులన్నీ చూసినట్టు అన్నీ అనుభవించ గలంట. దాని మొహం. మరీ అంత చిన్న వయసులో అంత వేదాంతం వుండకూడదు బాబూ! అలాటి వాళ్ళకి యిల్లూ, సంసారాలు కూడా పట్టవు సీత అదే అంటుంది, "భర్తగాని, పిల్లలుగాని యివన్నీ వో బాధ్యతకింద మనం చెయ్యవలసిన పనుల క్రింద తీసుకోవాలి" అంటుంది. తనకి శేఖరం యెప్పుడూ లోకంగా కన్పిస్తాడుగానీ బాధ్యతగా అన్పించడు. తనకి పిల్లలు కావాలి, భర్త కావాలి, అన్నీ కావాలి. రేపు తనకి కూడా వో పాప పుడితే యిలాగే పుట్టినరోజు చేసుకోదూ! తనప్పుడు యెలా వుంటుంది? శేఖరం చెప్పినట్లు లావయి, నిండుగా జడమానేసి మెడమీదకు చుట్టతో వుంటుంది కాబోలు. అమ్మో! యిలా సన్నగా వుంటేనే బాగుంటుంది. చిన్నతనం మనసుంచి వెళ్ళిపోతుంటే యెంత బాధేస్తుంది—అందుకే కాబోలు మనకు తెలియకుండానే మనం పెద్దవాళ్ళం అయిపోతూవుంటాం.

చాలా సేపట్నుంచీ తదేకంగా ఆలోచిస్తున్న వాసంతి యెవరోవచ్చి పల్కరించటంతో యీ లోకంలో పడింది. ఆ వచ్చిన అమ్మాయి సుకన్యాదేవి అక్క కూతురు కాబోలు-"పిన్ని మిమ్మల్ని లోపలికి పిలుస్తోంది" అంటూ వచ్చింది. యిదేమిటి ! చాలా సేపయింది. వాసంతి ఖంగారుగా లేచి నిలబడింది. హాలులో చాలా భాగం ఖాళీ అయిపోయింది. గోడవారగా కూర్చున్న ఆంగ్లోయిండియన్స్ వెళ్ళిపోయారు. హాలులో చాలాకొద్దిమంది మిగిలారు. స్టేజీకూడా ఖాళీ అయింది. వాసంతి దిక్కులు చూడటం మానేసి తనని పిలవటానికి వచ్చిన అమ్మాయిని "యెక్కడికి రావాలి ?" అంది. లోపలికి, అక్కడ ఫలహారంచేసి వెళ్ళి వచ్చి కూర్చుందురుగాని, దూరంగా కూర్చుని అంతకుముందు వాసంతినిచూసి నవ్వుతూ ఖబుర్లు చెప్పుకున్న అమ్మాయిల వంక మెడ తిప్పి చూసి నవ్వుతూ అంది ఆ అమ్మాయి. వాళ్ళని చూచేసరికి వాసంతికి మళ్ళా దిగులు ముంచుకు వచ్చింది. వాళ్ళింకా అలానే చూస్తూ వున్నారు 'రండి' అని పిలుస్తున్న అమ్మాయితో ఎలాగో లోపలకు వెళ్ళబోయింది. వాసంతి గుమ్మానికి కొంచెం ఇవతల వుండగానే ఆ ముగ్గురు అమ్మాయిలు వాసంతి వైపుకు వచ్చారు. "పరిచయం చెయ్యాలా-ఇదుగో వీళ్ళు నా స్నేహితురాళ్ళంపి! యీమె వాసంతి అని శేఖరంగారి భార్య. వారు మా బావగారు, మంచి ఫ్రెండ్స్!" అంది సుకన్యాదేవి పిన్నికూతురు వాళ్ళ ముగ్గురికి నమస్కారాలు చేసింది వాసంతి. అందులో మధ్య

అమ్మాయి అంది "మిమ్మల్ని చూసింతర్వాత మీతో తప్పకుండా పరిచయం చేసుకోవాలనిపించిందండీ! మీ కళ్ళు చాలా బాగున్నాయి, యిందాకట్నుంచీ మీవంకే జూస్తున్నాను."

వాసంతి కళ్ళు క్రిందకి వాలిపోయాయి. అంత ధైర్యంగా నిర్మొహమాటంగా మొహంమీద చెప్పేస్తున్న అమ్మాయి వంక కళ్ళెత్తి జూడటం కూడా భయమనిపించింది.

"ఈ అమ్మాయి కథలు రాస్తుందిలే, అందుకు అంది". మరో అమ్మాయి "అది అనవసర ప్రసంగం" మొదటమ్మాయి కసిరింది. పేరడిగింది. వాసంతి జవాబు చెప్పింది. ఆ అమ్మాయి "పేరు వాసంతికి పరిచయమే. కథలు కూడా బాగానే వుంటాయి. కానీ అమ్మాయి వయసు తక్కువగా వుందే—అంతమంచి కథలు రాయడం యెలావస్తుందీ అనుకుంటున్న వాసంతికి "పదండి! లోపల పిన్ని వెయిట్ చేస్తుంది" అంది సుకన్యాదేవి అక్క కూతురు. మరోసారి వాళ్ళ ముగ్గురికీ నమస్కారం చేసి వాసంతి యివతలకు వచ్చింది. అప్పటికే సుకన్యాదేవి బైటకు వచ్చేసింది. "మీరు లోపలకు వెళ్ళండి! జూడు, గిరిజా, వాసంతిని లోపలకు తీసుకు వెళ్ళు. ఇక్కడ అహల్యాదేవి వెడ్తున్నానంటున్నారు పంపిస్తాను. లోపలికి వెళ్ళు వాసంతీ! సిగ్గుపడకు" మాటలు చెప్తూనే ఆవిడ హడావుడిగా వెళ్ళిపోయారు. గిరిజ లోపలికి వెడుతూండగా వాసంతి చటుక్కున చెయిపట్టి ఆపి, "మీ అక్కయ్య కూతురెక్కడ ?" అంది చేతిలో వుండిపోయిన సోప్ బాక్స్ గుర్తుకురావటంతో. "ఎవరూ-జయంతా? అక్కడ ఆ గదిలో వుందే!" అంది గిరిజ ఆగిపోతూ. వాసంతి తలతిప్పి జూసింది. గిరిజ జూపించిన

గదిలో జయంతి, ఆవిడ ప్రక్కన ఆ లావుపాటి ఆవిడ, ఖద్దరు చీర ఆవిడ వున్నారు. "నువ్వో పని చేసిపెట్టు, నేను వెడ్తూ వుంటాను. నువ్వీది మీ జయంతికిచ్చేసి రా!" అంది.

"అదేమిటి-మీరివ్వండి!" గిరిజ అనుమానంగా చూస్తూ అంది.

"కాదు-వారి పేరు చెప్పి నువ్విచ్చేసి రా!" బతిమాలుతున్నట్లుగా అంది వాసంతి క్షణంసేపు. వాసంతి మొహంలోకి చూసిన గిరిజ సోప్ బాక్సు తీసుకొని వెళ్ళింది. ఎంత త్వరగా ముగించుకుని బైటపడితే అంత బాగుండు—"ఏది-యిక్కడ యిందాక రతీకళ భటుల్లా నిలబడ్డ అమ్మాయిలు లేరే, పోయారే' అనుకుంటూ తలవంచుకుని లోపలికి వస్తున్న వాసంతికి అలాగే తలవంచుకుని గబగబా లోపల్నుంచి వస్తున్న మరో వ్యక్తి తపీమని తలకొట్టింది. ఇద్దరూ ఒక్కసారి అబ్బ అనుకుని దెబ్బ తగిలినచోటు పట్టుకుని తలెత్తి చూశారు. "సారీ, చూడలేదు" అంది అవతల వ్యక్తి. వాసంతి యెత్తేవుంది. కానీ నాలుగైదు సంవత్సరాలు పెద్దదిలావుంది, పొడుక్కితగ్గ లావుతో, మనిషి హుందాగా వుంది. చాలా అందంగా వుంది. శరీరసౌష్టవానికి చక్కగా అతికినట్లున చీరె, జాకెట్. కానీ జాకెట్ చేతులు భుజాల దిగువగా పొట్టిగా చాలా బిగుతుగా వున్నాయి. చెంపలకి చీరెరంగుతో కలిసే దాకుగుత్తుల్లా వున్న ప్లాస్టిక్ వి వున్నాయి. పెదవులకి రంగుంటి. కానీ రంగు వేసుకున్నట్టు లేదు, చాలా సహజంగా వుంది.

"సారీ దెబ్బతగిలిందా?" అంది ఆవిడ నవ్వుతూ.

"లేదు. ఫర్వాలేదు" వాసంతిగూడా నవ్వింది.

"వెరీ వెరీ సారీ!" వాసంతిని తప్పించుకుని వెళ్ళి పోయింది ఆవిడ. ఆవిడని యింకా సాంతం చూడటం పూర్తి గాని వాసంతి తలతిప్పి ఆవిడ వచ్చినవైపే చూస్తూండి పోయింది. వెనక నడిసె త్రిమీదికి జుట్టు మెలితిప్పి చుట్టిన చుట్ట వెనక జాకెట్‌కి వీపుమీద డైమండ్ ఆకారంలో బట్ట లేదు. ఆ బట్టలేనంత మేర బిగువుగా అందంగా శరీరం కన్పి స్తోంది. మెడలో గొలుసుండే భాగంనుంచి ఆక త్రిరించిన డైమండ్ ఆకారం మీదుగా పట్టుకుచ్చులు చిన్న చిన్నవి నడుందాకా వేళ్ళాడుతున్నాయి, నడక గూడా బాగానే వుంది వెళుతూ వెళుతూ ఆవిడ ఒకసారి వెనక్కి తిరిగిచూసి యింకా అలాగే నిలబడిపోయి తనవంక చూస్తున్న వాసంతిని చూసి మళ్ళీనవ్వి వెళ్ళిపోయింది. ఆవిడ చూడగానే వాసంతి చప్పున మొహం తిప్పుకుంది. ఇంతలో గిరిజ వచ్చింది. "ఆవిడెవరు?" దూరంగా వెళ్ళిపోయి సుకన్యాదేవితో మాట్లాడుతున్న ఆవిడని చెయి చాచి వేలుపెట్టి చూపిస్తూ అంది. "యెవరూ-ఆవిడా! మా అక్కయ్య ఫ్రెండ్, బొంబాయిలో వుంటారు. ఆవిడ భర్త అమెరికా వెళ్ళివచ్చారు. ఆమెగూడా వెళ్ళివచ్చింది" లోప లకు దారితీస్తూ అంది గిరిజ.

ఫలహారం అదీ ముగించుకుని గిరిజతోపాటు యివ తలకు వచ్చింది వాసంతి. హాలు పూర్తిగా ఖాళీ అయిపో యింది. పెద్ద వర్షం గబగబాపడి ఒక్కసారి తెరిలి వచ్చి నట్లుగావుంది. హాలులో దీపాల గుత్తి క్రిందుగానిలబడి ఆవిడ, సుకన్యాదేవి యింకా ఏదో మాట్లాడుకుంటూనే వున్నారు. "ఆగండి, మీకు కిళ్ళీ తీసుకొస్తాను" అంటూ గిరిజ మధ్యలో

వెనక్కు వెళ్ళిపోయింది. "ఇక్కడకు రా వాసంతీ" దూరంగా నిలబడి సుకన్యాదేవి పిలవడంతో గిరిజ కోసం జూస్తున్నట్లు నిలబడి వాసంతి కదిలి ముందుకు వెళ్ళింది. "ఈవిడ నా స్నేహితురాలు, అమూల్య" ఈవిడ పేరు అమూల్యా! మనిషిలానే పేరు కూడా చక్కగా అమూల్యంగానే వుంది అనుకుంది వసంత చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తూ. "నీ పేరేమిటి వాసంతా!" అంది ఆవిడ బాగా దగ్గరగా వచ్చి. ఆవిడ జూపుల్లో యిందాకటి మార్దవం. లాలిత్యం రెండూ లేవు. అవేవో చురకలు వేసినట్లు, అవి తగిలినచోటల్లా గుచ్చుకుంటున్నట్లూ వున్నాయి. ఆవిడలో ఆ మార్పు యెందుకు వచ్చిందో అర్థంగాని వాసంతి అచేతనంగా అలాగే నిలబడిపోయింది. పైనవున్న దీపాల గుత్తిలోంచి వస్తున్న రంగు రంగుల కాంతులు ఆవిడ మొహంమీద నీలంగా, సుకన్యాదేవి మొహంమీంద యెర్రగా, తన మొహంమీద తెల్లగా నడుస్తున్నాయి.

"శేఖరం నీకు పెళ్ళికిముందే తెలుసా?" హఠాత్తుగా ఆవిడ చెయిచాచి వాసంతి గడ్డాన్ని మునివేళ్ళతో పట్టుకుని యెత్తుతూ అంది. ఆ యెత్తడం ప్రేమగాకాక, అదేదో ఆసక్తిగా వుంది. అసలు సుకన్యాదేవి ఆవిడకి తనకు పరిచయం చేసిందిగాని, తనకు ఆవిడకు పరిచయం లేదు. కానీ తన పేరు ఆవిడకి తెలిసింది. పోనీ అది ఆవిడకి యీవిడ చెప్పి వుండవచ్చు, కానీ శేఖరం సంగతి అడుగుతుందేమిటి? గడ్డాన్ని ఆవిడ చేతిలోంచి తప్పించుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తూ ఆవిడ జూపులతో కలిసిన తన జూపుల్ని ప్రక్కకి తిప్పుకుంది

వాసంతి. "కొంచెం సిగ్గులావుందే లేకపోతే కొత్తా?" ఆవిడ గడ్డం వదలకుండానే అంది. పైనుంచి వస్తున్న రంగు రంగుల కాంతులు, యెదురుగుండా యీావిడ వింత ప్రవర్తన, నిశ్చబ్దంగావున్న హాలు, చాలా సేపట్నుంచి కూర్చుని కూర్చుని అలిసిపోయినట్లుగా అదో మాదిరిగా వున్న వాసంతికి అదేదో కలలో యెక్కడో వంటరిగా కూర్చుని ఆలోచిస్తున్న ఓ దృశ్యంలా అన్పిస్తోంది. ఆవిడ ప్రశ్నకేదో సమాధానం చెప్దామని అనుకుంటూండగానే హఠాత్తుగా వెనకనుంచి "వసూ!" అదే పిలుపు విన్పించటంతో ముగ్గురూ వులిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగారు. "అరె! మీరా? ఎప్పుడొచ్చారు? రేపుగదూ రావాల్సింది!" గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగిన వాసంతి శేఖరాన్ని చూడటంతోనే ఒక్క పరుగులో దగ్గరకు వచ్చింది. "మీరు రేపు సాయంత్రంగానీ రారనుకున్నాను, యెలా వచ్చారు?" సంతోషంతో వికసించిన మొహంతో వాసంతి భర్త చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకోబోయింది. కానీ శేఖరం వాసంతినిగమనించటంలేదు. అతని జూపులు దూరంగా నిలబడ్డ వస్తువు మీద రెప్పవాల్చకుండా జూస్తున్నాయి. తన చేయిపట్టుకోబోతూ అడ్డుగా వచ్చిన వాసంతిని పట్టి ప్రక్కకు లాగాడు. ఆశించని యీ ప్రవర్తనతో తెల్లబోయిన వాసంతి, శేఖరం జూస్తున్నవైపు జూసింది. దూరంగా రంగు రంగు దీపాల గుత్తి క్రింద నిలబడ్డ అమూల్య తల కొంచెంగా ప్రక్కకు ఒరగపెట్టి అదోరకమైన చిరునవ్వుతో తీవిగా నవ్వుతూ శేఖరం వైపు జూస్తోంది. శేఖరంగూడా జూస్తున్నాడు. కానీ బాధగా, అసహ్యంగా కోపంగానున్నాయి ఆ జూపులు,

వాసంతికి అవి పరిచయంలేవు. ఒకటికి రెండుసార్లు, మూడు సార్లు ఆవిడవంక, శేఖరంవంక కొయ్యబొమ్మలా నిలబడి పోయిన సుకన్యాదేవివంక తలతిప్పి చూసింది వాసంతి.

"పద పోదాం!" హఠాత్తుగా భార్య భుజంచుట్టూ చేయివేసి తిప్పేస్తూ అన్నాడు శేఖరం.

"అదేమిటి! రండి, లోపలికి వెడ్దురుగాని" చలనం తెచ్చుకున్న సుకన్యాదేవి ముందుకువస్తూ గబగబా అంది.

"అక్కర్లేదు, ముందు మీరు నాకు చెప్పినట్లయితే వాసంతిని యిక్కడికి రానిచ్చేవాడినికాదు" కఠినంగా జవాబిచ్చిన శేఖరం మరుక్షణంలో వాసంతి చేయిపట్టి ముందుకు గుంజుకుపోయాడు. "ఎవరావిడ? ఎందుకిలా చేస్తారు?" శేఖరం లాక్కుపోతూంటే వచ్చేస్తున్న వాసంతి వెనక్కు తిరిగి చూస్తూ అంది. ఆవిడ యింకా అలాగే నిలబడి వుంది. కానీ యీసారి మొహంలోకి తీవిగావున్న ఆ చిరునవ్వు లేదు.

ఐదు నిమిషాల్లో చేరవలసిన దోవ వదిలి చుట్టూ అరగంటకికాని యింటికి తీసుకురాలేదు శేఖరం. దోవలో మళ్ళీ తనే అడిగింది వాసంతి—"ఎవరావిడ మీకు తెలుసా?" అని. కానీ శేఖరం జవాబు చెప్పలేదు. పెదవులు బిగించి రోడ్డుని తదేకంగా చూస్తున్నాడు మరోసారి ఏమిటో అడగబోయింది వాసంతి. "నన్ను మాట్లాడించకు. ఆవిడ నాకు తెలుసు, అంతే!" కోపంగా పెళ్ళయిన తర్వాత మొట్టమొదటిసారిగా గట్టిగా కసురుతూ అన్నాడు శేఖరం. వాసంతికళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. మధ్యతనేం చేసిందనీ? అసలు యిలా మధ్యలో క్యాంపునుంచి రావటం ఏమిటి? పోనీ వచ్చారు.

కానీ వచ్చారన్న సంతోషం లేకుండా ఇదేమిటి? కళ్ళనుంచి ఉబికి బుగ్గలమీదకు జారుతున్న నీళ్ళని తుడుచుకోవటానికి ప్రయత్నించలేదు. తుడుచుకుంటే అతనికి ఏడుస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది. అతను రాగానే తను యెన్ని చెప్పాలనుకుంటోంది! అన్నీ పోయినాయి. నిటారుగా కూర్చుండిపోయింది వాసంతి,

"ఇంటికి వస్తూనే అలవాటు ప్రకారం కారుని గేరేజ్‌లో పెట్టకుండానే వరండా మెట్లముందు వదిలేసి శేఖరం లోపలికొచ్చి గదిలో, కుర్చీలో కూలబడ్డాడు మాట, పలుకు లేకుండా. తనకు సంబధించనట్లున్న శేఖరాన్ని అలా మొదటిసారిగా చూస్తున్న వాసంతికి అతని దగ్గరకు వెళ్ళే సాహసం లేక హాలులో కిటికీ దగ్గర అలాగే నిలబడిపోయింది. ఎవరసలావిడ? శేఖరం యెందుకిలా అయ్యాడు? వాసంతికి తల పగలగొట్టుకున్నా అర్థం కావటంలేదు.

గదిలోకి వచ్చేసిన శేఖరం లైటు తీసేసి బూట్లుగూడా విప్పుకోకుండా పడకుర్చీలో వాలిపోయాడు. హఠాత్తుగా అతనిలో శక్తి అంతా పోయినట్లుంది. "మళ్ళీ అమూల్య ఎందుకు కన్పించినట్లు? నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం రెండు సంవత్సరాల దాంపత్య జీవితంలో నరకం చూపించి తనని కాదని, అసమర్థుడని తీసిపారేసి మరొకరితో కలకత్తా వెళ్ళిపోయిన అమూల్య మళ్ళీ ఎందుకొచ్చింది తన జీవితంలోకి? అమూల్యతో జీవితం కలకత్తానుంచి రాసిన ఆఖరి ఉత్తరం అన్నీ కలిపి తనని, మనశ్శాంతికి దూరంచేసి పిచ్చివాడిలా చేసి దేశాలవెంట తిరిగినాయి. ఎలాగో కోలుకున్నాడు. పగిలిన హృదయపు ముక్కలు యేరి యిచ్చింది వాసంతి. వాటిని వాసంతి అమాయకపు హృదయం సాయంతో అత్య

పెట్టుకున్నాడు. మళ్ళీ వచ్చింది అమూల్య! అమూల్యని ఎదిరించే సాహసం తన కెప్పటికీ రాదా? యిప్పుడు మరోసారి పిచ్చివాణ్ణి చెయ్యటానికే పనిగట్టుకు వచ్చిందా అమూల్య? వాసంతి! పిచ్చి వాసంతి, ఇదంతా చూసి ఏమనుకుంటుదో. తన మొదటిభార్య బ్రతికి వుందని వాసంతికి తెలియదు. శేఖరం కుర్చీలో లేచి కూర్చుని "వసూ!" అని పిల్చాడు. 'పిచ్చిపిల్ల! అసలే కాస్తంత వాటిని గంపంతగా వూహించు కుని కళ్ళు పెద్ద పెద్దవి చేసుకుని చూస్తుంటుంది. ఒకవేళ అమూల్య భర్త యిక్కడకు ఉద్యోగరీత్యా వస్తే తను యీ ఉద్యోగాన్ని, యీ ఊరుని వదిలేసి వాసంతిని తీసుకుని యే పల్లెటూరికైనా పారిపోతాడు. "ఇక్కడికి రా, లైటు వెయ్యి!" నెమ్మదిగా వస్తున్న అడుగుల చప్పుడు విని మళ్ళీ వెనక్కువాలి పడుకున్నాడు శేఖరం. వాసంతి లైటువేసి యింకా చేతిని అలా స్విచ్ మీదనే వుంచి శేఖరాన్ని గమనిస్తోంది.

"అలా నిలబడ్డావేం? దగ్గరకురా!" చేయి చాపియిస్తూ అన్నాడు.

"మీరలా ఎందుకున్నారు?" ఆవిడ ఎవరు అనే ప్రశ్న మళ్ళీనాలిక చివరిదాకా వచ్చి ఆగిపోయింది.

"ఎలా వున్నాను? నాకు ఒంట్లో బాగాలేదు. అం దుకే తిరిగి వచ్చేశాను. నిజం! భోంచేద్దాంపద!" లేచి సరిగ్గా కూర్చుని వంగి కాలిబూటు విప్పుకుంటూ అన్నాడు.

ఆ రాత్రి అతను నిద్రపోలేదు. వాసంతి కూడా నిద్ర

పోలేదు. చాలా రాత్రయింతర్వాత మంచం మీద నిద్ర లేకుండా అటూ యిటూ దొర్లుతున్న అతన్ని చాలాసేపట్నుంచీ గమనిస్తున్న వాసంతి లేచికూర్చుని "వున్న విషయం ఏమిటో పైకిచెప్తే కొంతయినా మనశ్శాంతి లభిస్తుంది. ఏ విషయం అయినా భార్యతో చెప్పటానికి జంకెందుకు చెప్పండి. మీ ఆనందంలోనే కాదు - మీ బాధలోగూడా నాకు భాగం యివ్వాలి" శేఖరం వాసంతి మాటలకు జవాబివ్వలేదు. కానీ బోర్లగా పడుకుని దిండులో తలదాచుకుని బాధగా అటూ యిటూ కదులుతున్నాడు.

"పోనీండి! మీరంత చెప్పటాని కిష్టం లేకపోతే చెప్పద్దు. మీరు నిజంగా ఒంట్లో బాగాలేకనే తిరిగి వచ్చినట్లయితే నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నించండి." శేఖరం జుట్టులో వేళ్ళు పోనిస్తూ ఆప్యాయంగా అంది.

ఆడవాళ్ళని అనుభవాలు చిత్రంగా యెదిగిపోయేటట్లు చేస్తాయి. యెందుకో రెండుగంటల క్రితం తనకి - యిప్పటికీ చాలా తేడా కన్పిస్తోంది వాసంతికి. ఏదో పెద్దరికం వచ్చేసింది. హఠాత్తుగా వున్నట్లు వాసంతి చేయితీసుకుని గట్టిగా పట్టుకుని "నువ్వు నాకీ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పు! నేను ఈ ఉద్యోగం, ఈ డబ్బు లేకుండా యెక్కడికి రమ్మంటే అక్కడకు వస్తావా?" అతనేం మాట్లాడుతున్నాడో వాసంతికి అర్థంగావటంలేదు, శేఖరం తిరిగి సరిగా పడుకున్న భార్య చెయ్యి కళ్ళకి ఆన్చుకుంటూ "చెప్ప వసూ! ఏదీ మనిద్దర్నీ విడదియ్యలేదని చెప్పు. నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నావని యెప్పుడూ నా ప్రక్క వదలనని చెప్పు! నా మనశ్శాంతి

దూరం కాదని చెప్పు! చెప్పవూ?" కళ్ళుమూసుకొని అంటున్న అతను హఠాత్తుగా కళ్ళు తెరచి రెండు చేతులూ చాచి దగ్గరకు లాక్కుంటూ "చెప్పు చెప్పు! యెలాటి పరిస్థితులలోనూ నిన్ను వదలిపెట్టి వెళ్ళనని చెప్పు! అబద్ధం అయినాసరే యిప్పటికిలా చెప్పు! మనసారా చెప్పవూ? తన భుజాలు విరిగి పోతాయేమో నన్నంత గట్టిగా పట్టుకుని పిచ్చిగా చూస్తున్న భర్త కళ్ళల్లోకి లోతుగా, పరీక్షగా చూసింది వాసంతి. అతని కళ్ళు దేన్నో ఒకసారి పోగొట్టుకుని మరోసారి పోగొట్టుకుంటా నేమోననే భయంతో వున్నాయి. "ఆవిడెవరో ముందు చెప్పండి!" శేఖరం చప్పున వాసంతిని వదిలేసి మొహం ప్రక్కకు తిప్పుకున్నాడు.

"పోనీ, నన్నేం చెయ్యమంటారో చెప్పండి!" మరో సారి కళ్ళల్లో తిరగబోతున్న నీళ్ళని బలవంతాన ఆపుకోటా నికి ప్రయత్నిస్తూ అంది

"ఆవిడ అమూల్య!"-యెలాగో అన్నాడు శేఖరం.

"అవును, అది ఆవిడ పేరు అయితే - ఆవిడేమయినా మీ మొదటి భార్యకు బంధువా?"

"కాదు అమూల్యే! నీకు తెలియదు, నా మొదటి భార్య బ్రతికివుందని. నన్ను వదిలేసి పారిపోయిందని" వాసం తికి నోట మాట రాలేదు—'ఏమిటది, ఏమిటది' మనసులో యెవరో దిగులుగా యేడవబోతున్నారు. "ఆవిడ చచ్చిపో లేదూ?" శేఖరం మొహంలోకి చూస్తూ అంది. వాసంతికి హఠాత్తుగా నీరసం వచ్చేసింది. "కాదు, యేం చెప్పాలో తెలియక మీ మామయ్యావాళ్ళకి చచ్చిపోయిందని చెప్పాను,

అబద్ధం ఆడాను. అందులో నా తప్పులేదు వాసంతీ! వింటా నంటే, ఓపిక వుందంటే నీకు నీకు ఓ కథ చెప్తాను" దగ్గరగా లాక్కుని గుండెలకి నొక్కుకుంటూ అన్నాడు శేఖరం.

"చెప్పండి!" నీరసంగా అంది వాసంతి. 'అమ్మాయి వాసంతీ!-అయింది నీపని. ఇహ నీ యిష్టం' వాసంతి మనసులో గట్టిగా అరుస్తున్నారెవరో. 'అబద్ధం—అబద్ధం - యేం కాదు. యిదో కల-కాసేపటిలో కరిగిపోతుంది. అప్పుడు తను లేచికూర్చుని శేఖరానికి యిదంతా వర్ణించి చెపుతుంది. యింకోళ్ళు పోట్లాడుతున్నారు. శేఖరం చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు.

అమూల్యని అతను యెప్పుడు యెక్కడ చూసాడో సరిగ్గా జ్ఞాపకంలేదు. అప్పటికింకా ఆంధ్రప్రదేశ్ రాలేదు. శేఖరం తండ్రి మద్రాసులో హైకోర్టు వకీలుగా పనిచేస్తూండే వాడు. అవి అతను చదువుకునే రోజులు. అమూల్య ఏ కాలేజీ లోనూ చదువుకోవటంలేదు. ఇంటరు మూడుసార్లు తప్పి ఇంట్లోనే కూర్చుంది. అమూల్య తండ్రి ఎలక్ట్రిక్ పార్ట్సు అవీ అమ్మే వ్యాపారం చేస్తుండేవాడు. కారు, పెద్దబంగళా, నౌకర్లు చాలా అట్టహాసంగానే వుండేవారు. వస్తుతః ఉత్సాహవంతుడు. పదిమందిని కలుపుకుని యేపని అయినా యిట్టే నరవేర్చే బుది కుశలతగల శేఖరం కాలేజీలోనేగాక ఇవతల సాంఘికంగాకూడా మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాడు. అమూల్య ఏదో పెళ్ళిలో దూరంనుంచి చూసింది శేఖర్ని. ఆ తర్వాత అనుకోకుండా వెంటవెంట ఒకసారి పుట్టినరోజు పార్టీకి, మరోసారి ఏదో పార్టీకి అలా కలుసుకున్నారు. ఆఖ

రికి బాగా పరిచయం యేర్పడింది. అనుకుని చెప్పుకోవాల్సింది మహాబలిపురం ఎక్స్‌కర్షన్. దాని తర్వాత శేఖరం కోరిక మీద పక్షితీర్థం చూడటానికి వంటరిగానే శేఖరంతో వచ్చింది అమూల్య. ఆపైన సినిమాలకి, బీచ్ కి తరుచుగా కలిసి వెళ్ళే వాళ్ళు. అమూల్యకి తనంటే యిష్టం. తనకి అమూల్యంటే యిష్టం. ఇష్టం కాదా మరి! యెంత యిష్టం లేకపోతే యింత ద్వేషం పుట్టుంది! పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగాడు. ఒప్పుకుంది. చాలా సహజంగా జరిగిపోయింది అంతా. చాలా అద్భుతమైన జంట ఇలాంటివి చాలా అరుదు అని మెచ్చుకున్నారు. తండ్రికి అంత యిష్టం లేకపోయినా గట్టిగా కాదన లేదు. అసలే ఆయన గుండె జబ్బుతో బాధపడుతున్నారు. ఎక్కువ రోజులు బ్రతకబోవటం లేదని విస్పష్టంగా తెలుసుకున్న ఆయన యీ ఆఖరి రోజుల్లో కొడుకుని బాధపెట్టటం యిష్టం లేక సరే నన్నారు. ఆర్నెల్లు బాగానే గడిచిపోయినాయి. పెళ్ళికాక ముందు తనకు కన్పించిన అమూల్యలో తను చూసినవి చాలా తాత్కాలికమైనవని శేఖరానికి అర్థంకాసాగింది. కొంతమందిఅంతే, నలుగురిలో వున్నప్పుడు వో రకంగా, వొంటరిగా వున్నప్పుడు వో రకంగా వుంటారు. డబ్బుమీద అమూల్యకి గల విపరీతమైన కాంక్షకి కొన్ని కొన్ని విలువైన విషయాలని అతినిర్లక్ష్యంగా తోసి పారేసే మనస్తత్వానికి శేఖరానికీ చిరాకు రాసాగింది దానికితోడు తండ్రి అనారోగ్యం, ఒకే ఒక్కడైన శేఖరం మీద పంచప్రాణాలు పెట్టుకునివున్న ఆయనకొడుకుని క్షణం అవతలకీ, ఇవతలకీ కదలనిచ్చేవాడు కాదు. అది అర్థంచేసుకోలేని అమూల్య శేఖరం తనని కావాలని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నా

డని బాధపడి యిష్టంవచ్చినట్లు మాట్లాడేది. లెక్కలేనట్లు ప్రవర్తించేది ఎంతో ఉన్నతంగా-ఆదర్శవంతంగా వుంటుంది అనుకున్న అమూల్య యిలా మారటం చూసి శేఖరానికేం చెయ్యాలో తోచలేదు అక్కడికీ ఓపికపట్టి అమూల్యకి అసలు విషయం అర్థం అయేలా చెయ్యటానికి ప్రయత్నించేవాడు. దాన్నిచాతకానితనంగా తీసుకున్న అమూల్యవాళ్ళతో వీళ్ళతో 'శేఖరంపైకి కన్పించేటటువంటి వ్యక్తిగాదని, ఆతనిలో రెండురకాలున్నాయని, అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోవటంలో తను చాలా బుద్ధితక్కువపనిచేసి, ఫలితం అనుభవిస్తున్నా'నని అనేది. అది ఒక్క శేఖరంతోనేకాదు, స్నేహితులతో, అన్నగార్లతో. తండ్రితో అందరితో చెప్పేది. ఆపైనవాళ్ళువీళ్ళు రావటం, శేఖరానికి ఏదో చెప్పబోవటం, దానితోగొడవలు జరగటం——వదిలేసి పుట్టింటికి వెళ్తానని అమూల్య బెదిరించిటం, యీలోపల తండ్రి పోవటం——శేఖరానికి మతిచెడినంత పనయింది. ఓ ప్రక్క తండ్రి పోయాడనే దిగులు, మరోప్రక్క దాంపత్య జీవితం భగ్నమైందన్న దిగులు, అందరికంటే అతీతంగా ఆదర్శంగా వుండాలన్న ప్రయత్నం పోయి అందరికంటే అసహ్యంగా అయిపోయింది అనే ఆవేదన—శేఖరం ఆరోగ్యం పాడయిపోయింది. ఈ మధ్యలో మామగారు, బావమరుదులు ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నం చెయ్యమనే వేధింపు. శేఖరం ప్రతిదానికి చిరాకుపడసాగాడు. ఒకరోజు ఏదో డబ్బు విషయంలో పెద్దగొడవ జరిగి అమూల్య తండ్రి దగ్గిరికి వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళిపోతూ పోతూ మెళ్ళో మంగళసూత్రాన్ని తీసి "నువ్వింతచాతకానివాడివని తెలిస్తేచచ్చినా

పెళ్ళిచేసుకునేదాన్నికాను!" అంటూ మొహాన విసిరికొట్టింది. ఆ వెళ్ళిపోవటం ఆఖరని, అప్పటికే ఆమూల్య మరొకరితో సంబంధం పెట్టుకొని అతడ్ని పెళ్ళిచేసుకోవటానికి సిద్ధంగా వుందనీ శేఖరానికి తెలియదు. ప్రతివారిలా అతను అమూల్యను తీసుకురావటానికి మామగారిదగ్గిరికి వెళ్ళలేదు. గాయపడ్డ అతని హృదయం కోలుకోవటానికి టైం కావాలంది. శేఖరం తనని తనుతమాయించుకొని, నిగ్రహం తెచ్చుకొని, ఆమెనెలా దారికి తీసుకురావాలో నిర్ణయించుకుని మామగారి దగ్గిరికి వెళ్ళేసరికి అప్పటికి 'నాలుగురోజుల క్రితమే ఆమెని ప్రసాదుతో కలకత్తా వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకునే ప్రయత్నంలో ఉన్నారని. అతను కొద్దిరోజులలో అమెరికా వెడుతున్నాడని, ఆమెగూడా వెడుతుందని అనవసరంగా ఆమెకోసం వెర్రిప్రయత్నాలు చెయ్యొద్దని, మంచిగా డైవోర్సు చెయ్యటం ఉభయ కుటుంబాల పరువు ప్రతిష్టలకి మంచిదని. ఆయన గట్టిగా అరగంటసేపు లెక్చరిచ్చాడు, కొయ్యబారిపోయిన శేఖరం యింటికి తిరిగి వచ్చాడు, ఎలా చేసుకుంటుంది ప్రసాదుని? తనకి ప్రసాదు తెలుసు, తనలో లేనివి ప్రసాదులో ఏం వున్నాయని అతన్ని చేసుకుంటుంది?

తననికాదనిఅసలుఎలాచేసుకుంటుందో! కోపంతో అవమానంతో, నరనరం కాలిపోతున్న శేఖరం ఆమె మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికి ప్రసాదు పెళ్ళి విఫలం కావడానికి ప్రయత్నాలు చెయ్యసాగాడు. దాదాపు ఒక నెల పోయింతర్వాత అనుకోకుండా ఆమె దగ్గరనుంచి ఉత్త

రం వచ్చింది. అందులో 'తనమానాన తనని పోనివ్వమని-
ఒకవేళ తిరిగివచ్చినా తనతో శేఖరం సుఖపడలేడనీ- కనీసం
ములా మంచిగా విడిపోనయినా విడిపోతే మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా
కలుసుకున్నప్పుడు స్నేహితులుగా పలకరించుకో వచ్చని
రాసింది. దానికి శేఖరం జవాబు రాయలేదు. జవాబు రాయ
లేదని ఆమె వూరుకోలేదు. వెంటవెంట అతనికి ఉత్తరాలు
రాయటం మొదలుపెట్టింది, వాటిల్లో జీవితంపట్ల తనకున్న
అభిలాష, కోర్కెలు, అన్నీ వివరిస్తూ శేఖరంలో తనకు
కావలసిన వాటిల్లో యేం ఉన్నాయో, ఏం లేవో వివరిస్తూ
రాసేది. ఉత్తరాలు చాలా సహజంగా, న్యాయంగా ప్లెయి
న్‌గా వుండేవి. వాటిల్లో వేటినీ శేఖరం కాదనలేకపోయే
వాడు. ఆఖరి ఉత్తరంలో రాసింది ఆమె. 'నీలో నేను
మొదట చూసినవి యిప్పటికీ ఉన్నాయి. వాటిని నేను ఎక్క
డున్నా యే సమయంలో గూడా గౌరవించి అభిమానిస్తాను.
కానీ నాకు ముఖ్యంగా కావాల్సినవి నీలో లేవు, అవి వున్నా
యనీ నన్ను మోసపుచ్చుకోలేను. వొకవేళ అలా మోస
పుచ్చుకుందామని అనుకుంటే జరిగే ఫలితం నాకు తెలుసు,
అందుకే నే నిటువయిపు వెళ్ళటంలేదు. నాలో లేనివి ఏవో
నీకు గూడా తెలుసు నాకు కావాల్సిన విధంగా మారమని
నిన్నెలా అడగనో—అలాగే నీకు కావాల్సిన విధంగా నేనూ
మారలేను. ఇలాగయితే ప్రపంచంలో యెన్ని వివాహాలు
జయప్రదం అవుతాయీ అని నువ్వడిగితే నేను జవాబు
చెప్పలేను. మనలో నూటికి తొంభై జీవితాలు త్యాగమనే
చక్రంలో ఆకుల్లా తిరిగిపోతున్నాయి. చాలామందికి అసలు

జీవితం అంటే ఏమిటి, దాన్నెలా అనుభవించాలి అన్న ప్రశ్న లేకుండా బ్రతుకుతున్నారు. అలాటివాళ్ళకి చెయ్యెత్తి నమస్కరించవచ్చు. వాళ్ళకే బాధలూ వుండవు. కానీ నేనలాటిదాన్ని కాను. నాకు ప్రత్యేకంగా కావల్సినవి కొన్ని వున్నాయి. అవి పోతే పోయినాయి. కానీ వాటికోసం నేను ప్రయత్నం చెయ్యకుండా వుండలేను. ప్రసాదుని నేను చేసుకుంటున్నానంటే అతనేదో మహా పొడిచేశాడని—ధీరుడని— అందరికి అతీతుడనిగాదు. ఒకవిధంగా అతను నీకంటే చాలాతక్కువే. కానీ నీలా అతను జీవితాన్ని నా యిష్టంవచ్చినట్లు అనుభవించటానికి అడ్డురాడు. నేనంటే పిచ్చియిష్టం. అంతవరకే తెలుసు అతనికి. అదెంత హాయి! నీలా అతడు తన ప్రేమతో బంధించాలనిగాని—ఆ ప్రవాహంలో ముంచాలని కాని చూడడు. శుక్రవారం మేం యిద్దరం న్యూయార్క్ బైలుదేరుతున్నాం. నాకు తెలియని లోకాలకు యెగరటానికి ప్రసాదు నాకు రెక్కలు యిస్తున్నాడు. అంతే- అక్కణ్ణుంచి తిరిగి వస్తానని నమ్మకం లేదు, ఒకవేళ తిరిగి వచ్చినా మనిద్దరం కలుసుకుంటాం అనే ప్రసక్తి లేదు. జీవితంలో మన పరిచయానికి గతమేగాని భవిష్యత్ లేకపోవచ్చు. నన్ను క్షమించు! నాకు తెలుసు-నువ్వు కోరుతున్న విధంగా నే నుండలేకపోయానని, అందుకు నేను దిగులుపడటంలేదు. సెలవు!" చాలా వివరంగా రాసిన ఆ పుత్తరాన్ని చాలా కాలం దగ్గర పెట్టుకున్నాడు శేఖరం. ఆమె అమెరికా వెళ్ళిపోయింది. తనకు ఉద్యోగం దొరికింది. ఆంధ్రప్రదేశ్

రాకముందే హైద్రాబాదు వచ్చేశాడు. తన సంస్కృతి తన స్వజనానికి సంబంధంలేని నగరం. అనవసరంగా సాను భూతి చూపేవాళ్ళుకాని, జీవితంలో వోడిపోయాననని వెక్కి-రించేవాళ్ళుకాని, అమూల్యమైందు చాతకానివాడనైనానని గుర్తు చేసేవాళ్ళుగాని లేరు. మనసు, మనసుతోపాటు జీవిత విధానాన్ని గూడా మార్చుకుని హైదాబాదులో సెటిల్ అయ్యాడు శేఖరం. ఇప్పుడెవ్వరికీ అతనికి పెళ్ళయినట్లు తెలి యదు. మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమని సలహా యిస్తున్నమిత్రుల్ని తిరస్కరించేవాడు. ఇన్ని విధాలా ఉన్న అతనికిఆడవాళ్ళంటే విముఖత్వం యెందుకో ఎవరికీ అర్థం అయేదికాదు. మళ్ళీఆడ వాళ్ళతో అతని ప్రవర్తన చాలా మృదువుగాఆకర్షణీయంగా వుండేది. మళ్ళీ పెళ్ళీ చేసుకోగలనని శేఖరం కల్లోగూడా అనుకోలేదు.

తర్వాత చాలాకాలానికి వోసారి ఓ స్నేహితుడు పెళ్ళిచూపులకు తోడురమ్మనమని బందరు దగ్గిర వో పల్లె టూరికి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ పెళ్ళికూతురే వాసంతి. చాలా శ్రోత్రియ కుటుంబంలో పుట్టిన వాసంతికి పుట్టిన వూరుతప్ప ప్రపంచం తెలియదు. పుట్టుకతో వచ్చిన విజ్ఞానంతప్ప పుస్త కాల ప్రభావం లేదు. అడవి మల్లెలావున్న వాసంతి అమా యకపు మొహంతో-పసిపిల్ల మనస్తత్వాన్ని ప్రతిబింబింప చేసే పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో, తల ఎత్తలేని సిగ్గుతో శేఖరాన్ని మొదటి చూపులోనే ఆకర్షించింది. 'పేరేమిటని' అడుగు తున్న శేఖరమే పెళ్ళికొడుకనుకున్న వాసంతి కళ్ళల్లో మెరు పులు కురిపిస్తూ 'వాసంతి' అంది. ఆ అమ్మాయి యేం చదు

వుకో లేదని, పై నుంచి వాళ్ళు తనహోదాకి తగినవారు కాదని ఆ సంబంధాన్ని తోసిపారేశాడు శేఖరం మిత్రుడు. తర్వాత తనే స్వయంగా యీ సంగతి తెలియపరుస్తూ, తనకున్నవి తెలియపరుస్తూ మీకేమీ అభ్యంతరం లేకపోతే మీ అమ్మాయిని నేను చేసుకుంటానని వుత్తరం రాశాడు.

తిరుగు టపాలో వుత్తరానికి బదులు పిల్ల తండ్రి పరుగెత్తుకొచ్చాడు. తన మొదటి వివాహాన్ని గురించి స్థూలంగా వివరిస్తూ, ఆ అమ్మాయి పోయిందని, మళ్ళీ తనకు పెళ్ళి చేసుకోవా లనిపించలేదని, ఇంత కాలానికి వాసంతి తన మనసులో ఆ కోర్కెని కదిపిందని చెప్పాడు. శేఖరం స్థితిగతులు తెలుసుకున్న ఆయన మొహం విప్పారింది. పెళ్ళి చూపులకు రావటం కేవలం అమ్మాయి అదృష్టం అని పదే పదే చెప్పి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినంత సంతోషం పొంది, ఆయన తిరుగు మొహం పట్టాడు. మరుసటి నెలలో వాసంతితో శేఖరం వివాహం జరిగిపోయింది.

వాసంతి రాకతో శేఖర్ జీవితమే మారిపోయింది చాలా కాలంనుంచీ ఆధారంలేక అడ్డదిడ్డంగా పాకుతున్న మనసుకి పెద్ద ఆధారం దొరికినట్లయింది. కానీ యిదంతా వాసంతికి తెలియదు. సంభాషణలో మూడొంతులు వాసంతివే ఉంటాయి. ఒక వంతులో సగం శేఖరం నవ్వుతూ ఉంటాడు. జీవిత తటాకంలో ప్రశాంతతని పొందిన నీరు తేటగా తేరుకోసాగింది. పాత అనుభవాలు అడుక్కి వెళ్ళిపోయాయి. పూర్తిగా ధైర్యం కలిగింది. హమ్మయ్య అనుకుంటున్న సమయంలో మళ్ళీ రాయి విసరబడింది.

అమూల్య వచ్చింది. ఈసారి నీళ్ళు మలినం అయితే తేర్చటం తనకి సాధ్యంగాదు, అందుకే శేఖరం భయపడ్తున్నాడు. అతన్ని మరీమరీ బాధిస్తున్న విషయం తనమీద అమూల్య ప్రభావం పూర్తిగా పోయిందనుకున్నాడు. కానీ అదేం లేదు. తాత్కాలికంగా ప్రక్కకుజరిగిఒదిగివుంది; సమయం చిక్కగానే మళ్ళీ వురుకుతోంది మీదకి. అదీ భాధిస్తున్న విషయం.

చాలా సేపట్నుంచీ యేవేవో చెప్తున్నాడు శేఖరం. అతని గుండెలమీద అలాగే పడుకుని వింటోంది వాసంతి. చెవిదగ్గర టకటకమని గడియారంలా కొట్టుకుంటున్న అతని గుండె-ఒక్కోసారి బాధగా, ఈసారి కోపంగా - యింకోసారి అతి బాధగా రక రకాలుగా మారుతున్న కంఠస్వరం; గదిలో బెడ్ లాంప్నుంచి లేత నీలంగా వస్తున్న కాంతి అదో రకంగా వుండి గదిలో వస్తువుల్ని తమాషాగా చేసి చూపుతోంది. అవన్నీ కలిసి వాసంతికి ఇదంతా అబద్ధం మాయ-శేఖరానికి వెనక యింత బాధ వుండటం ఏమిటి? పచ్చి అబద్ధం అన్పించింది, నిజంగానే కథలావుంది.

"నిజం వసూ! నా కిప్పుడు తేలికనిపిస్తోంది నిజంగా నేనింత బాధపడవలసింది గాని, భయపడవలసింది గాని లేదేమోకదూ? ఏమిటి నిద్రపోతున్నావా? ఒక్కమాట గూడా మాట్లాడలేదు, ఇంతసేపట్నుంచీ—చెప్పు!—" భుజాలు పట్టి లేవదీస్తూ అన్నాడు శేఖరం.

"లేదు, లేదు. మీరు చెప్తున్న కథ వింటున్నాను." నీరసంగా మళ్ళీ అతని గుండెలమీదకి తల వాలుస్తూ అంది వాసంతి, శేఖరం మాట్లాడలేదు. తను తొందరపడ్డాడేమో!

వాసంతికి అర్థం అవుతుందా! చెప్పకుండావుంటే బాగుండే దేమో. అతని చేతులు వాసంతి జుట్టును—బుగ్గల్ని ఆప్యా యంగా నిమురుతూ వుండిపోయాయి. మనసు హఠాత్తుగా- వేగంగా ఆలోచించసాగింది. లేదు, లేదు. తనమీద అమూల్య ప్రభావానికి బలమే లేదు. వాసంతి తన ప్రక్క నుంది. వాసంతితో జీవితం ముడిపడిపోయివుంది. వాసంతి కోసం తను కాని—అమూల్యకోసం కాదు. లోకంలోని యితరులలో అమూల్య ఒకటి.

అమూల్య వచ్చి యెదురుగా కూర్చున్నా తను చలిం చడు. అవును నిజం! అమూల్యకి తనంటే ఏమిటో యింకా బాగా తెలియాలి. వాసంతితో కలిసి ప్రస్తుతం తను అనుభ విస్తున్న జీవితాన్ని చూసి యీర్ష్యపడాలి. తనని గురించి ఆలోచించేందుకు ఒక్క సెకనుకూడా ఖాళీ లేకుండా వాసంతి ఆక్రమించుకుందని తెలియాలి. తను అనవసరంగా ఖంగారు పడుతున్నాడు. యిది మంచికేవచ్చింది. ఒకవేళ యెప్పటికీ అమూల్య యిక్కడే వుండిపోవటం తటస్థిస్తే తను యీ వూరునుంచి ట్రాన్స్ఫర్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోతాడు. ట్రాన్స ఫర్ కుదరదు, చెయ్యము అంటేనా వాసంతిని తీసుకుని ఇంకెక్కడికైనా వెళ్ళిపోతాడు. అంతేకాని అమూల్యని వాసంతి నీడకూడా తొక్కనివ్వడు. ఆలోచిస్తున్న అతనుపరధ్యా నంగా వున్న వాసంతిని మరింత గుండెలదగ్గరికి లాక్కున్నాడు.

"నేనొకటి. అడగనా?" చాలాసేపటికి మొదటి సారిగా మాట్లాడుతూ అతి నీరసంగా అంది వాసంతి.

"ఏమిటది చెప్పు? ఇహనుంచి నీకు తెలియని విషయ మంటూ లేదు."

"ఆమె తిరిగిరావటం మీకేమన్నా అన్పిస్తోందా?"

"అంటే?" అర్థంకానట్లు వాసంతి కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"అంటే ఏంలేదు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటంలో త్వరపడ్డారనిపిస్తోందా మీకు? చెప్పండి! నేను వేరుగా — పరాయిగా అన్పించటం లేదుగదూ! ఇన్నాళ్ళ మన జీవితం ఏం కాకుండా పోదుగా మీకు?"

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

"మీరు పడేబాధ చూస్తూంటే ఆమెమీద మీ కింకా అభిమానం వున్నట్లే వుంది. ఆవిడంటే లెక్కలేనట్లే వుంటే మీ రసలు బాధపడనే పడరు."

"నీ మొహం అదేంకాదు, ప్రపంచంలో నాకున్నది ఒక్కరే, అది వాసంతి! ఆ వాసంతికీ, నాకూ మధ్య అడ్డుగా ఏదీ రాదు, వాసంతి తనంత తాను నన్నొక్కర్లే దంటే తప్ప నువ్వు చాలా అలిసిపోయావు. ఇహ పడుకో. నీ కసలిది చెప్పి వుండకూడదు. నే వొట్టి మూర్ఖుణ్ణి! చూడు, నీ మొహంలో ఇందాకటి చిరునవ్వులేదు. కళ్ళు కూడా అనుమానంగా భయంగా వున్నాయి. నువ్వు నన్ను నమ్మలేకపోతే నేనేం చెయ్యలేను వాసంతీ! ఆవిడ నాకేం కాదు. ప్రపంచంలో వున్న లక్షమందిలో ఆవిడ ఒకత్తి. నువ్వు అనవసరమైన ఆలోచనలతో మనసు పాడుచేసుకోనని నాకు మాట ఇవ్వాలి. నీ ఆరోగ్యం అసలే సరిగ్గాలేదు. ఖా

రెండురోజుల్లో చాలాతీసినట్లు కన్పిస్తున్నావు. డాక్టర్ సుశీల వచ్చిందా? ఏముంది?" వాసంతి చేతుల్ని తన బుగ్గలికి, కళ్ళకి ఆన్చుకుంటూ అడిగాడు శేఖరం. ఆఖరిమాటకి వాసంతి మొహంలోకి వెచ్చటి ఆవిరి వచ్చింది. 'వెలా చెప్పటం, అతనికి? ఇప్పుడా—యిలాగా—ఊహు, కాదు. యిప్పుడు కాదు' అనుకుంటూ "రేపు మీరు ఫోన్ చేసి అడగండి!" అంది.

"అదేం! నీకు చెప్పలేదూ?"

"చెప్పలేదు" అంది వాసంతి సంక్షిప్తంగా.

తెల్లవారుఝామైంది, చల్లటిగాలి కిటికీలోంచివీస్తోంది. బాగా అలిసిపోయిన యిద్దరూ నిద్రకు ప్రయత్నం చేయసాగారు.

మర్నాడు వాసంతి లేచేసరికి బాగా బారెడు పొద్దెక్కింది. తెల్లగా బాగా మెరుస్తున్న యెండ కిటికీ చువ్వల్ని దూసుకొచ్చి లోపల డ్రాయరు, కుర్చీ, పుస్తకాలు వాటి మీద పడ్తోంది. మంచంమీద బద్ధకంగా బరువుగా కళ్ళు తెరిచిన వాసంతికి అంతా కలలో యేదో పెద్ద గొడవ జరిగి తను స్పృహ తప్పిపోయినట్లు అన్పించింది క్షణంసేపు రాత్రి జరిగింది, శేఖరం చెప్పింది అంతా పట్టిక లేనట్టనిపించింది. ప్రక్కకు తిరిగిచూసింది. కాని శేఖరం లేడు. వళ్ళంతా బరువుగా బాధగా వుంది. జ్వరం తగిలిందని ధర్మామీటర్ చూపింది.

వాసంతి లేచి యివతలకు వచ్చేసరికి శేఖరం హాల్లో కూర్చుని కాఫీ తాగుతూ పేపరు చూసుకుంటున్నాడు.

మామూలు ప్రకారం అతనిస్నానం అయిపోయింది. వాసంతి మెల్లగావచ్చి శేఖరం కుర్చీ ప్రక్కన నిలబడింది. "మెలకువ వచ్చిందా? కళ్ళు చాలా యెర్రగా వున్నాయి. ఇంకొంచెం సేపు పడుకోకపోయావా? నిద్రచాల్లేదులా వుందికదూ?" నవ్వుతూ చెయ్యి తీసుకుని ఏదో చెప్పబోతున్నాడు శేఖరం. హఠాత్తుగా వాసంతి వంగి మోకాళ్ళమీద కూర్చుని అతని చేతుల్లో మొహం దాచుకుని ఏడుస్తూ "రాత్రి చెప్పిందంతా అబద్ధంకదూ! అబద్ధం అని చెప్పండి నాకు! నా కేదో భయంవేస్తోంది" అంది.

శేఖరం క్షణంసేపు మాట్లాడలేదు. తర్వాత చాలా తగ్గుస్థాయిలో చాలా నిశ్చలంగా నెమ్మదిగా "అవును, అంతా అబద్ధమే-నీకు కల్పించి చెప్పానులే! రాజావాళ్ళు వస్తారు. వెళ్ళి మొహం కడుక్కొని రా- యిదేమిటి! వేడిగా వుందేం వళ్ళు! జ్వరం వచ్చిందా?" హఠాత్తుగా, ఆదుర్దగా చేయిపట్టి లేవదీస్తూ అన్నాడు.

వాసంతికి జ్వరం బాగానే వచ్చింది. డాక్టర్ సుశీలకి ఫోన్ చేశాడు. ఆవిడ డ్యూటీమీద వుంది-సాయంత్రం కాని రాలేనని మెవరితోనో చెప్పించింది. ఆరోజు శేఖరం ఆఫీసు మానేశాడు. వాసంతి ప్రక్కనే కూర్చుని చాలా మామూలుగా అవీ యివీ చెప్తూ తమాషాలు చెప్పి నవ్విస్తూ కూర్చున్నాడు. వాసంతిని విడిచి కనీసం ముందు హాల్లోకి కూడా వెళ్ళలేదు. ఇష్టం లేకపోయినా శేఖరంకోసం చారూ అన్నం తింది వాసంతి.

బాగా పన్నెండయింది. తన మంచం ప్రక్కన వాలు కుర్చీలో కూర్చొని యేదో పుస్తకం తిరగవేసుకున్న శేఖరాన్ని వున్నట్లుండి అడిగింది—"ఆవిడ సుకన్యాదేవికి తప్ప యిక్కడ యింకెవ్వరికీ తెలియదా!" అని "తెలియదు, నువ్వింక ఆ ప్రసంగం యెత్తొద్దు." గంభీరంగా అన్నాడు శేఖరం పుస్తకం తిరగవేస్తూ,

వాసంతి ఆ పైన మాట్లాడలేదు. శీతాకాలపు మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలు దాట్తూండగానే ఎండ తిరిగిపోతోంది. సన్నగా వీస్తున్న గాలికి గుమ్మానికున్న కర్టెన్ కదులుతోంది. గదిలో గోడమీద పాకిన వాటర్ ప్లాంట్ ఆకుల్ని కిటికీలోంచివచ్చి పిచ్చుక ఒకటి పొడిచి తుంపాలని ప్రయత్నం చేస్తోంది. మధ్యాహ్నం చాలా దిగులుగా ఏదో పోగొట్టుకున్న దానిలా వుంది. మోచేయి దిండుమీద ఆన్చి పడుకుని చేతిలో పుస్తకాన్ని తిరగేస్తోంది వాసంతి. యేదో చప్పున అయిపోయి జరగవలసిందేదో జరిగిపోతే బాగుండుననిపిస్తోంది. నాటకంలో సీను సీనుకీ మధ్య యింటర్వెల్‌లా వుంది. ఇంతలో ఫోన్ మోగింది. 'సుశీల' అంటూ శేఖరం లేచి వెళ్ళి రిసీవర్ తీశాడు. అంతవరకూ పుస్తకంతిరగేస్తున్న వాసంతి కళ్ళెత్తి అతని మొహంలో మారబోయే భావాల కోసం పరీక్షగా చూస్తోంది సుశీల. చెప్పబోయే దేమిటో వాసంతికి తెలుసు జానీ యిప్పుడీ సమయంలో - యిలా - సుశీల చెప్పకుండా వుంటే బాగుండు. అసలుయింకెవరయినా

అయితే బాగుండుననిపిస్తోంది.

"హలో!" అన్నాడు శేఖరం రిసీవర్ తీసుకుని.

"... ..." అవతలనుంచి యే స్వరం విన్పించిందో, యేమని విన్పించిందో తెలియదు. కానీ హఠాత్తుగా శేఖరం మొహంలో గబగబా రంగులు మారాయి. కంఠస్వరంగూడా మారింది. ఫోన్ వైర్‌ని చేత్తో సాఫ్ చేస్తూ చాలా గంభీరంగా మాట్లాడటం మొదలు పెట్టాడు. "ఇందులో క్షమాపణ ఏమీ లేదండి! స్వాతి నా ప్రవర్తనకి నేనే చెప్పుకోవాలి. యేదయినా ముందుగా కొంచం ఏమాత్రం తెలిసినా అలాటి సంఘటన జరిగేది కాదు. అందులో మీకు తెలియని రహస్యం యేం లేదు."

"... ..." మళ్ళా అవతలనుంచి యేదో విన్పించింది.

"అబ్బబ్బ! మీమీద కోపం యెందుకు? యేమిటీ? మాట్లాడాలంటోందా? క్షమించండి! మా యిద్దరికీ గతమే తప్ప భవిష్యత్తు లేదన్నానని చెప్పండి! యెప్పుడూ యెలాటి పరిస్థితుల్లోనూ మా మధ్య మాట్లాడవలసిన మాటలేంలేవు. ముందు నా ఈ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పండి! ప్రసాద్ కిక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిందా!... ఒహో! అలాగా నేను ఒకవేళ ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిందేమో అనుకుంటున్నాను. ఇందులో మీ దగ్గర దాచవలసిందేమీ లేదు. ఒకవేళ వాళ్ళువుద్యోగరీత్యా యిక్కడికి వచ్చేటట్లయితే నేను రేపే ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటున్నాను. మేం యిద్దరం ఒక వూళ్ళో వుంటూ తెలియకుండా వుండటం అసంభవం."

"............"

"ప్రస్తుతం వాసంతికి తెలియనివిషయం అంటూ ఏమీ లేదండీ! నిన్న రాత్రివరకూ తెలియదు. కానీ మీ యింటిదగ్గ రున్నుంచి వచ్చింతర్వాత అంతా చెప్పేశాను. ఇప్పుడు నాకు చాలా తేలికగా వుంది" నిట్టూర్పువిడుస్తూ అన్నాడు శేఖరం. మంచంమీద కూర్చున్న వాసంతి రెప్పవాల్చటంగూడా మర్చిపోయి తదేకంగా భర్తని గమనిస్తోంది.

"లేదండి! మీరు గట్టిగా చెప్పండి! మనంకు కలుసుకోవాల్సింది గాని, మాట్లాడుకోవాల్సిందిగాని యేమీలేదని. నేను వుంటాను. అవును, ఆఫీసుకు వెళ్ళలేదు. వాసంతికి ఒంట్లో బాగాలేదు" ఫోన్ చప్పుడు చేస్తూ పెట్టేశాడు శేఖరం. అంతవరకూ శేఖరంవంక పరీక్షగా చూస్తున్న వాసంతి చప్పునతలతిప్పుకొని కిటికీలోంచి బైటకు చూస్తున్న దానిలా కూర్చుండిపోయింది.

తిరిగివచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్న శేఖరం చాలాసేపటి వరకూ ఏం మాట్లాడలేదు. పుస్తకం తిరగేస్తూ యేదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాడు. వాసంతిగూడా యేమీ మాట్లాడ లేదు. నాలుగుదాటిపోయింది. రాజుకాఫీ తెచ్చి యిస్తుండగా శేఖరం అన్నాడు "ఇదిగో చూడు రాజూ! దబ్బున యేదయినా టిఫెన్ చెయ్యి, లేకపోతే బజారుకుపోయి ఏవైనాపళ్ళు తీసుకురా! కాఫీచేసి ఫ్లాస్కులో పోసివుంచు - మేం అలా డ్రైవ్ కి పోతున్నాం. తిరిగివచ్చేసరికి కొంత ఆలస్యం అవుతుందేమో!" రాజు సరేనని తలూపి వెళ్ళిపోయాడు. వాసంతి

వైపు చూడకుండానే కాఫీ తాగుతూ "నువ్వు త్వరగా తయారుకావాలి వసూ! ఇలా ఇంట్లో కూర్చోవటం నాకు బాగాలేదు. అలా హిమాయత్ సాగర్ పోదాం — రాజుని క్యారియర్‌తో భోజనం కూడా పెట్టమంటాను కారులో. ఈ రాత్రికి తిరిగి రావద్దు. నువ్వు కొంచెం మొహం కడుక్కుని బట్టలేసుకో" శేఖరం మాటలు పూర్తికాకముందే టెలిఫోన్ మోగింది. కాఫీ తాగుతున్న శేఖరం ప్రశ్నార్థకంగా ఫోన్‌వయిపు చూశాడు. కాఫీ తాగటం మానేసిన వాసంతి శేఖరం మొహంలోకి చూడసాగింది.

కాఫీ తాగడం పూర్తిచేసి నిదానంగా లేచివెళ్ళి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు "హల్లో" అంటూ.

వాసంతి చేతిలోకప్పు అలాగేపట్టుకుని భర్త మొహంలోకి మళ్ళీ రెప్పవాల్చకుండా చూడసాగింది.

"ఎవరు?" కొంచెం కటువుగానే అడిగాడు శేఖరం.

"……… "

"ఓ డాక్టర్ సుశీలా! నమస్తే నమస్తే అయిందా డ్యూటీ?" శేఖరం మొహం ప్రసన్నమయింది అంతవరకూ చూస్తున్న వాసంతి చప్పున దృష్టిఅంతా కాఫీ మీదకు మరల్చుకుని జాగ్రత్తగా తాగుతున్నట్లు తాగసాగింది. 'ఇప్పుడా-ఇప్పుడా- వాసంతి గుండెలు కొట్టుకుంటున్నాయి.

"ఏమిటీ బహుమతా? బహుమతేమిటీ? అహాఁ వాసంతి నాకేం చెప్పలేదే" వెనక్కితిరిగి వాసంతివయిపు చూస్తూ

అన్నాడు. అప్పటికే కాఫీ తాగడంపూర్తిచేసినవాసంతికప్పు వంగి క్రిందనున్న స్టూలుమీదపెట్టేసి పుస్తకంలోకితలదూర్చి బొమ్మలు జూడసాగింది.

"అడగమంటూరా? ఆగండి అయితే" పకాత్ పీస్‌ని అరచేత్తో మూసి "సుశీల తనకి బహుమతి రావాలంటోం దేమిటి వసూ దేనికి?" అన్నాడు.

"యేమో నాకు తెలియదు. ఆవిడనే అడగండి!" రక్తం అంతా ఒక్కసారి మొహంలోకి వచ్చేసినట్లు యెర్ర బడిన మొహాన్ని మరింత దించేసుకుంది వాసంతి.

"మిమ్మల్ని అడగమంటోంది"మళ్ళీ ఫోన్‌లోమాట్లా డుతూ అన్నాడు శేఖరం.

"ఆఁ! ఏమిటీ? సరిగ్గా వినపడటంలేదు. ఓఁ, యేమిటి మీరనేది నిజం. సుశీల చెపుతోంది నిజమేనా వసూ!" వెనక్కు తిరిగి అడిగాడు శేఖరం. పుస్తకంలోకి మొహం దించేసుకుంది జవాబుగా వాసంతి.

"థ్యాంక్స్ సుశీలా! మీకు స్పెషల్ పార్టీ యిస్తానని ప్రామిస్ చేస్తున్నాను. నేను వుంటాను" ఫోన్ పెట్టేశాడు అతను.

ఫోన్ పెట్టేసిన శేఖరం వెంటనే పడుకొత్తునని దగ్గరకు వచ్చెయ్యలేదు. క్షణంసేపు అలాగే నిలబడిపోయి భార్యని చూసి ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా వచ్చి మంచంమీద ప్రక్కగా కూర్చున్నాడు,

"నిజమా వసూ! నా కింతవరకూ చెప్పలేదేం!" తన భుజం చుట్టూ చెయ్యివేసి అడుగుతున్న శేఖరం మాటలు వింటూనే వాసంతి చప్పున పుస్తకం వదిలి ఆతని ఒళ్ళో తల దాచుకుంటూ "రాగానే చెప్పాలనుకున్నాను. కానీ టైం దొరకలేదు. అందులో యీ గొడవలో అసలెలా చెప్పాలో తెలియలేదు"

"నాకోసం నువ్వింత మంచివార్త దాచుకొని వుంటే నేను నిన్నింతలో బాధించానుకదూ! క్షమించు వాసంతీ!" యేదో అనబోతున్న శేఖరాన్ని చేత్తో వారిస్తూ "ముందు నాకిది చెప్పండి! మీ కెలా అన్పిస్తుంది? సంతోషంగా లేదూ"

"దానికి జవాబు కావాలంటే నువ్వు తలెత్తి కళ్ళు తెరిచి నా మొహంలోకి చూడాలి" అదోరకంగా మారి పోయిన కంఠస్వరంతో అంటున్న భర్తకేసి తలతిప్పి కళ్ళు తెరిచి చూడబోతున్న వాసంతి చెంపలమీద అప్పటికే నిండి పోయి జారిన కన్నీటి బిందువులు పడ్డాయి. వాటిని కొన గోటితో తుడుస్తూ శేఖరం 'ఇంతకంటేమంచివార్త యింకే ముంటుంది నాకు? మనలో చాలా సంసారాలు నూటికి దాదాపు తొంభై పిల్లల మూలంగానే నిలుస్తున్నాయి అంటే అతిశయోక్తిలేదు వసూ! మన సంసారం అలాటిది కాక పోయినా..."వంగి వాసంతి నుదురుమీదముద్దు పెట్టుకుంటూ అన్నాడు.

బాగా సాయంత్రం అయిపోయింది. శేఖరం, వాసంతి తయారయినారు, గేరేజ్ లోంచి కారుని బయటకుతీసివరండా

ముందుకు తేవటానికి వెళ్ళాడు శేఖరం హాల్లో అతనికోసం చూస్తూ నిలబడిన వాసంతికి—ఫ్లాస్కు, పళ్ళు- భోజనం క్యారియర్ కారులో పెట్టి తిరిగివస్తున్న రాజు 'సుకన్యాదేవిగారు వచ్చి యిచ్చివెళ్ళారంటూ ఒక కవరుయిచ్చి వెళ్ళాడు. కవరు అంటించి వుంది. పైన శేఖరం పేరు వుంది. ఇంతలో వాకిట్లోంచి శేఖరం పిలుపు వినిపించింది. వచ్చి కారులో ప్రక్కన కూర్చుంటూ రాజు యిచ్చిన కవరు యిచ్చింది. "ఏమిటిది" కారు స్టార్టు చేయబోతున్న శేఖరం ఆగి కవరు చించాడు. అందులో వుత్తరం వుంది. చదువుకున్న శేఖరం పూర్తి చేసి చదవమన్నట్లుగా వాసంతి చేతికిచ్చాడు. "ఎవరు రాసింది" వుత్తరంతీసుకుని చూచింది వాసంతి. అది అమూల్యస్వయంగా రాసిన ఉత్తరం. అందులో యిలా వుంది-

"శేఖరం!

నిన్ను వదిలిపెట్టి వెడుతున్నప్పుడు నేను చాలాఅదృష్టంవంతురాలినని, నిన్ను గెల్చానని అనుకున్నాను. కానీ నేను వెళ్తోంది అదృష్టపు శిఖరాలు అందుకోవటానికి కాదని— అఖాతపు లోయల్లో నామరూపాలు లేకుండా జారిపోవటానికని నాకేం తెలుసు! నువ్వెప్పుడూ అదృష్టవంతుడివే! మొదట నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నప్పుడు లోకం నిన్ను అదృష్టవంతుడివని అంది. నేను విడిచి వెళ్ళిపోయినప్పుడూ అంది. ఇప్పుడూ అంటోంది. ఈ కొద్ది సంవత్సరాల్లో నేను మానసికంగా మారాను, కొన్ని వూహల తాలూకు విలువలు గూడా అర్థమయినాయి. అనుభవం చాలా పాఠాలు నేర్పింది. నిన్ను విడిచిపెట్టినప్పుడు వెళ్ళిన విషయాల్లను కాను

నేను. అందుకే యిప్పుడు హఠాత్తుగా వెళుతున్నాను. నువ్వు హైద్రాబాదులో వున్నావని తెలిస్తే నే నీ ఛాయలకి కూడా వచ్చేదాన్నికాదు. తెలియక పాతజీవితాన్ని జ్ఞప్తిచేసుకుని కాసేపు కులాసాగా గడుపుదామని సుకన్యాదేవి యింటికి వెళ్ళాను. సరిగ్గా అప్పుడే పుట్టినరోజు జరగటం, మీరు రావటం నా దురదృష్టం. రాత్రి చాలా బాధపడ్డాను. ముఖ్యంగా వాసంతి మొహం నన్ను నిద్రపోనివ్వలేదు. నాకు ప్రస్తుతం లేనివి— నేను అజ్ఞానంలో కాలదన్నుకున్నవి యిప్పుడు వాసంతికి ఉన్నాయి. ఒక్కసారి నీతో మాట్లాడా లని ప్రయత్నించి సుకన్యాదేవి చేత ఫోన్ చేయించాను. గతం తప్ప భవిష్యత్తు లేదన్న నా మాటని నాకు తిప్పి చెప్పావు. నీకేం భయమక్కర్లేదు. నువ్వే ట్రాన్స్‌ఫర్‌కి ప్రయత్నం చెయ్యొద్దు. నేనే యీరోజు సాయంత్రం వెళ్ళి పోతున్నాను, మళ్ళీ యెప్పటికీ కనపడనని వాగ్దానం చేస్తూ

—అమూల్య"

అమూల్య ఉత్తరాన్ని ఒకటికి రెండుసార్లు చదివింది వాసంతి. అప్రయత్నంగా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. అవి అమూల్య వెళ్ళిపోతోందికదా అనే సానుభూతితో కాదు. ఏదో పెద్ద ప్రమాదం జరగబోయి ఆగిపోయిందనే సంతృప్తితో, సంతోషంతో, ఎప్పటిలా తనూ, శేఖరం మిగిలి పోయారు కదా అనే ధైర్యంతో, చేత్తో ఉత్తరాన్ని మడిచేసి బైటకు చూసింది వాసంతి. కారు హిమాయిత్ సాగరువైపు రివ్వున దూసుకుపోతోంది. ప్రక్కనుంచి బంజారాహిల్స్ వెనక్కు భయంతో తప్పుకుంటున్నాయి.

రోడ్డుని తదేకంగా చూస్తూ ఫాస్ట్‌గా డ్రైవ్ చేస్తున్న శేఖరం ఒక చేత్తో డ్రైవ్ చేస్తూ రెండో చెయిజాపి వాసంతిని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. అతని కళ్ళల్లో కూడా నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయని, అవి నిగ్రహించుకోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తూన్నాడని వాసంతికి తెలియదు. ప్రక్కకు తిరిగి భర్త భుజంమీద తలదాచుకుంటూ "చిన్న యీ క్రైమ్‌కి, ఈరోజు యీ క్రైమ్‌కి యెంత అనుభవం పొందాను నేను! ఒక్క ఇరవై నాలుగు గంటలలో యెంత మారానో" అంది.

"ఒక్కోసారి అంతే వసూ! ఇరవై నాలుగు గంటలే అక్కర్లేదు. ఇరవై నాలుగు సెకన్లుచాలు మారటానికి" నెమ్మదిగా అన్నాడు శేఖరం.